

Arrest

nr. 232 526 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben ettelijke verzoeken om internationale bescherming ingediend alsook aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), telkens met negatief resultaat.

1.2. Verzoekers hebben op 22 maart 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 18 mei 2018 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen waarbij deze aanvragen onontvankelijk werden verklaard.

1.3. Bij arrest nr. 211 986 van 6 november 2018 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers hadden ingediend tegen de voormelde beslissingen.

1.4. Op 12 november 2018 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 8 januari 2019 verklaart de verwerende partij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 7 januari 2020.

1.6. Op 26 september 2019 treft de verwerende partij bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) ten aanzien van verzoekers.

De motivering van de bijlage 13quinquies die getroffen werd ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/05/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 06/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/01/2009, 29/06/2010, 26/04/2011 en 22/03/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

De motivering van de bijlage 13quinquies die getroffen werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“(…) **REDEN VAN DE BESLISSING :**

Op 22/05/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 06/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 14/01/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/01/2009, 29/06/2010, 26/04/2011 en 22/03/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, “schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoekers betogen als volgt:

“*
“

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is hieraan niet voldaan.

Verzoekende partijen stellen vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering dienaangaande (m.b.t. de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM...) geeft.

In het kader van de procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werden onder andere volgende redenen aangehaald om tot een ontvankelijke en gegronde beslissing te komen:

- een verblijf van meer dan 9 respectievelijk 7 jaar in België,
- de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België,
- volledige integratie in België, wat ook al blijkt uit een interview met de lokale krant het Giesbaergske,
- het centrum van hun sociale en economische belangen in België,
- de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2011 en 2014) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten;
- het schoollopen van de 2 minderjarige kinderen in België en dit in het Nederlands,
- het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en daardoor geen enkel binding hebben met Albanië,
- de werkwillegheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken,
- de opbouw van een vrienden- en kennissenkring,
- ...

De huidige bestreden beslissingen verwijzen evenwel enkel naar de beslissing genomen door het CG VS en het arrest van de RVV, doch er wordt met geen woord gesproken over de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de redenen daarin opgenomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om het resultaat van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet en de kennisgeving van deze beslissing aan verzoekende partijen af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

Verzoekende partijen benadrukken dat de procedure ingevolge de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet nog steeds hangende is, daar zij tot op heden geen kennisgeving van een beslissing op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ontvangen.

De overheid schendt elke zorgvuldigheidsverplichting door gedurende de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet (stuk 3 wat betreft de aanvraag) en vooraleer een beslissing op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht, toch over te gaan tot de betekening van een bevel.

De procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet moet minstens de schorsing tot gevolg hebben, zeker gezien de argumenten die in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet (stuk 3 betreft de aanvraag) werden ingeroepen.

Door de kennisgeving van een beslissing ingevolge de 9bis aanvraag aan verzoekende partijen niet af te wachten, en door verzoekende partijen het bevel te geven om het land te verlaten of dit bevel uit te voeren, worden de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partijen benadrukken dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partijen werden immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen,

- terwijl een beslissing ingevolge de aanvraag op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet niet aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht;

*

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partijen zou worden berokkend door de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

*

Om bovenstaande redenen is het eerste middel gegrond.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoekers vallen erover dat de bestreden beslissingen geen enkele motivering bevatten over de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. De Raad ziet niet in wat de juridische grondslag is van verzoekers' verwachting. Zij zetten dit ook nergens uiteen. De bestreden beslissingen dienen enkel te motiveren waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming wordt gegeven, wat in casu het geval is. Er wordt hierbij verwezen naar het feit dat verzoekers op illegale wijze in het Rijk verblijven en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing heeft getroffen die in beroep door de Raad werd bevestigd. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in dit verband zou dienen te motiveren over de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Deze aanvraag heeft geen invloed op de illegale verblijfssituatie van verzoekers. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien de verwerende partij een beslissing getroffen heeft over de in punt 1.4. bedoelde aanvraag alvorens de bestreden beslissingen te treffen. Er is dus geen 9 bis-procedure meer hangende in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift.

2.4. In het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht vallen verzoekers erover dat de bestreden beslissingen betekend worden alvorens er een beslissing getroffen wordt over de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Ze zijn van oordeel dat de in punt 1.4. ingestelde procedure een schorsende werking heeft, gezien de argumenten die hierin werden ingeroepen.

2.5. De beslissing over de in punt 1.4. bedoelde aanvraag werd, zoals reeds eerder gezegd, getroffen voordat de bestreden beslissingen werden genomen. Het gegeven dat de in punt 1.5. bedoelde beslissing nog niet betekend werd aan verzoekers houdt niet in dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Alleszins verhindert niets dat de bestreden beslissingen getroffen en betekend worden voordat de in punt 1.5. bedoelde beslissing getroffen of betekend wordt, aangezien de in punt 1.4. bedoelde aanvraag geen schorsende werking heeft. Verzoekers huldigen het tegenovergestelde standpunt, maar ze laten na de juridische grondslag van hun betoog te ontvouwen.

2.6. Voor de rest is het verzoekschrift doorspekt met theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur maar deze worden niet in concreto uitgewerkt en de overtuiging dat ze geschonden werden kan bezwaarlijk volstaan om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend.

In het kader van de procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werden onder andere volgende redenen aangehaald om tot een ontvankelijke en gegronde beslissing te komen:

- een verblijf van meer dan 9 respectievelijk 7 jaar in België,*
- de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België,*
- volledige integratie in België, wat ook al blijkt uit een interview met de lokale krant het Giesbaergske,*
- het centrum van hun sociale en economische belangen in België,*
- de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2011 en 2014) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten;*
- het schoollopen van de 2 minderjarige kinderen in België en dit in het Nederlands,*
- het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en daardoor geen enkel binding hebben met Albanië,*
- de werkwillegheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken,*
- de opbouw van een vrienden- en kennissenkring,*
- ...*

Verzoekende partijen verwijzen naar stuk 3 die werd toegevoegd aan huidig verzoekschrift.

Vooreerst hebben verzoekende partijen het recht op een behandeling van deze procedure m.b.t de door hen ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zouden verzoekende partijen worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procedure en anderzijds zouden verzoekende partijen ook verstoken blijven van de uitoefening van hun rechten van verdediging op een degelijke wijze.

De procedure m.b.t de door hen ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dient dan ook eerst te worden afgewacht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met art. 8 EVRM., waarnaar ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partijen het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partijen uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

Verzoekende partijen hebben immers hun land verlaten jaren geleden (de eerste verzoeken om internationale bescherming dateren onder andere van 2010 voor eerste verzoekende partij en 2011 voor tweede verzoekende partij). Sindsdien verblijven verzoekende partijen in België en hun 2 minderjarige kinderen zijn in België geboren.

Verzoekende partijen benadrukken dat in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder andere volgende argumenten werden aangehaald om tot een ontvankelijke en gegronde beslissing te komen:

- een verblijf van meer dan 9 respectievelijk 7 jaar in België,*
- de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België,*
- volledige integratie in België, wat ook al blijkt uit een interview met de lokale krant het Giesbaergske,*
- het centrum van hun sociale en economische belangen in België,*
- de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2011 en 2014) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten;*
- het schoollopen van de 2 minderjarige kinderen in België en dit in het Nederlands,*
- het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en daardoor geen enkel binding hebben met Albanië,*
- de werkwillegheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken,*
- de opbouw van een vrienden- en kennissenkring,*
- ...*

Niettemin heeft de verwerende partij geen onderzoek, geen gehoor gedaan met betrekking tot diens privé-leven, gezinsleven, huis, belangen ... hoewel zij ondertussen het centrum van hun sociale, culturele en economische belangen hebben gevestigd in België.

Dit gegeven diende mee in het oordeel te worden betrokken, zeker gezien de gebonden bevoegdheid niet speelt (zie argumentatie supra).

De periode dat dit gezin reeds in België verblijft, en het leven dat dit gezin hier ondertussen al heeft opgebouwd, ... zijn allemaal elementen waarmee rekening diende te worden gehouden.

De verwerende partij kan dit gezin redelijkerwijze geen bevel geven om het grondgebied te verlaten zonder hieromtrent te motiveren.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de belangen van deze jongeman voorop te stellen en de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, althans hebben verzoekende partijen hiervan geen kennis.

Om bovenstaande redenen zijn verzoekende partijen van oordeel dat het tweede middel gegrond is. “

2.8. Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM kan worden ingeroepen met betrekking tot de thans voorliggende betwisting, dient de Raad op te merken dat tot op heden verzoekers niet verwijderd werden van het grondgebied, en dus hun rechten van verdediging ten volle kunnen uitoefenen met betrekking tot de in punt 1.5. vermelde beslissing. Mocht de verwerende partij toch een gedwongen tenuitvoerlegging plannen van de bestreden beslissingen alvorens de beroepsprocedure tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing zijn beslag heeft gekregen, dan staat het hen vrij de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op de gepaste wijze aan te brengen in het kader van procedures die bij hoogdringendheid kunnen worden ingesteld.

2.9. Voorts zijn verzoekers van oordeel dat de verwerende partij het gezins- en privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM moet beoordelen alvorens hen “*uit te wijzen*”. De Raad herhaalt nogmaals dat de in punt 1.5. bedoelde beslissing over verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen alvorens de bestreden beslissingen werden getroffen. Blijkens het administratief dossier bevat deze beslissing van 8 januari 2019 afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM, zowel inzake verzoekers’ gezinsleven als hun privéleven, wat getuigt van een onderzoek door de verwerende partij. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij nogmaals deze overwegingen zou dienen te herhalen in de bestreden beslissingen. De Raad herhaalt dat het gegeven dat de in punt 1.5. bedoelde beslissing nog niet betekend werd aan verzoekers, niet inhoudt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Alleszins kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM daar verzoekers’ geval een situatie van eerste binnenkomst betreft. De Raad ziet ook niet in hoe verzoekers’ gezinsleven kan worden geschonden door de bestreden beslissingen als het volledige kerngezin op illegale wijze in het Rijk verblijft en er geen hinderpalen aangetoond worden voor het verderzetten van een gezinsleven in Albanië, het land van herkomst.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich van deze plicht heeft gekweten. Immers bevat het administratief dossier synthesesnota’s waarin het volgende kan worden gelezen:

“Hoger belang van het kind : betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde een neef in Engeland, een neef in Italië en een neef in Griekenland te hebben, betrokkene verklaarde ook een broer te hebben in Italië, die overleden is, maar zij maken geen deel uit van het kerngezin.

- Gezondheidstoestand Betrokkene diende meerdere 9 Bis aanvragen in, die allemaal negatief afgesloten werden, er zijn geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan.”

“- Hoger belang van het kind : betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde dat zijn broer in België verblijft, betrokkene verklaarde ook een broer in Frankrijk, een neef en nicht in Engeland te hebben, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

- Gezondheidstoestand : Betrokkene diende meerdere 9 Bis aanvragen in, die allemaal negatief afgesloten werden. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij DVZ pijn in de heupen te hebben, hij is

in behandeling en neemt medicatie tegen de pijn, maar legde geen medische attesten voor die een verwijdering in de weg staan.”

2.12. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij niet om rekening te houden met het privéleven, maar alleszins bevat de in punt 1.5. bedoelde beslissing uitgebreide afwegingen in het licht van het privéleven, m.i.v. het schoollopen van de kinderen.

2.13. Door algemeen te benadrukken dat zij het *“centrum van hun sociale, culturele en economische belangen”* hebben gevestigd in België en de elementen te herhalen die ze hebben aangehaald in de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat er sprake is van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan, ook al hebben ze in langdurig illegaal en precair verblijf hun privéleven opgebouwd. Evenmin worden er hinderpalen aangetoond voor het verderzetten van het privéleven in Albanië, het land van herkomst.

2.14. Voorts bevat het verzoekschrift nog algemene stereotiepe overwegingen die worden gerecycleerd, wat onder meer blijkt uit het feit dat hierin kan gelezen worden, *“De overheden zijn gehouden om de belangen van deze jongeman voorop te stellen en de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten”*. Dergelijke overwegingen kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA